

စိုးမိုးစာပေ

လုံးချင်းဝတ္ထုသစ်

ရှင်ဖြူတို့နိုး

ရှင်ခွင်ဟောင်းလေး
လှည့်ကြည့်ပါ

ဝန် : ချီထွက် : ချီထွက်

အခန်း (၁)

"အစ်မကြီး ... အစ်မကြီးရယ် ကျွန်မ တောင်းပန်ပါတယ်ရှင်၊ ဒီကလေးမလေးကို မွေးစားပါ အစ်မကြီးရယ်"

"ဟဲ့ ... ညည်းကို ဘယ်နှခါပြောရမလဲ၊ မမွေးစားပါဘူးလို့ ပြောနေတဲ့ ဟာကို ရှုပ်ရှုပ် ယှက်ယှက်တွေအေ"

"မရှုပ်ပါဘူး အစ်မကြီးရယ်၊ သူ့မှာ မိဘတွေ နှစ်ယောက်လုံး သေကုန်ကြပါပြီ၊ ဆွေမျိုး ဆိုတာလည်း ဘယ်ဆီနေမှန်းတောင် မသိတဲ့ ကလေးမလေးပါ၊ အိမ်မှာ ပဲဖြစ်ဖြစ်၊ အစ်မကြီးရဲ့ ဆိုင်မှာ ပဲ ဖြစ်ဖြစ် လက်တိုလက်တောင်း ခိုင်းလို့ ရတာပေါ့ အစ်မကြီးရယ်၊ ဒီကလေးမလေးကို လခ ပေးစရာလည်း မလိုပါဘူး၊ နေစရာလေး၊ စားစရာလေး ကျွေးထားပြီး စောင့်ရှောက်ထားရင်ပဲ ရပါပြီ အစ်မကြီးရယ်၊ ယူပါနော်"

"ဒီမှာ ရှင့်ကို မမွေးစားနိုင်ပါဘူးလို့ ပြောပြီးပြီလေ၊ သူများ တွေ ဈေးရောင်း နေတဲ့ ဟာကို မနက် စောစောစီးစီး ကျက်သရေ မင်္ဂလာမရှိအောင် ဘာလို့ ကလေး လာမွေးစားဖို့ ပြောနေရတာလဲ။ သွားစမ်း အခုချက်ချင်း ဆိုင်ထဲက ထွက်သွားစမ်း"

"အစ်မကြီးရယ် ... သေချာ စဉ်းစားပါဦးရှင်၊ ဒီကောင်မလေးက မခိုမကပ် အလုပ်လုပ်တဲ့ ကောင်မလေးပါ"

ဒေါ်ကျင်ယုံ ဘယ်လိုပြောပြော ဆိုင်ရှင်က အရေး မလုပ်တော့ဘဲ ဆို

င်အလုပ်သမားတွေဘက် လှည့်ကာ အံ့သြမှ င်သက်ကာ ကြောင်နေကြ သည့် အလုပ်သမားတွေအား စိတ်ဆိုးသော လေသံ မာမာနှင့် အော် တော့၏။

"ဟဲ့..နင်တို့ ဘာလုပ်နေကြတာလဲ၊ သူတို့ ကို မောင်းထုတ်လိုက်ကြ လေ၊ ဆိုင်ထဲ ဘာတွေ ခေါ်သွင်း ထားတာလဲ၊ ဈေးအရောင်းအဝယ် မ ကောင်းရတဲ့ အထဲ ဘယ်လိုဟာတွေမှန်း မသိဘူး၊ ကလေး လာမွေးစား ခိုင်းရတယ်လို့ ၊ သွားစမ်း ဆိုင်ထဲကနေ ဆွဲထုတ်လိုက်ကြစမ်း"

အမိန့်သံကြောင့် အလုပ်သမားတွေ လှုပ်လှုပ်ရှားရှား။ ကြောက်ရ တ ယ်လေ။ ဆိုင်ပိုင်ရှင် သူဌေးရဲ့ အမိန့်ကို မလွန်ဆန်ရဲကြ။ ကလေး မွေး စားဖို့ လိုက်ပေးနေတဲ့ အမျိုးသမီးကို တစ်ယောက် တစ်ပေါက် အပြစ်တ င် ဝေဖန်ကာ ဆိုင်ထဲကနေ ထွက်သွား ခိုင်းနေကြ၏။

"အစ်မကြီး"

"အို ... ရှင်ကြီး ဘာဖြစ်လို့ ဇွတ်အတင်း မွေးစားဖို့ ပေးနေရတာလဲ၊ မယူပါဘူးလို့ ပြောပြီးပြီ ပဲဟာ၊ သွား သွား ထွက်သွားတော့၊ တော်ကြာ နေ ရှင့်အပေါ် ရောက်နေတဲ့ ဒေါသတွေ ကျွန်မတို့ ဘက်ကို ကျလာရင် ဒု က္ခရောက်မှာ ၊ သွားစမ်းပါရှင်၊ ထွက်သွားစမ်းပါ"

ဆိုင်ထဲက အလုပ်သမား ကောင်မလေးက စိတ်ဆိုး မာန်ဆိုးနှင့် လွှတ်တော့၏။ ဆိုင်ပိုင်ရှင် သူဌေး စိတ်ညစ်လျှင် အလုပ်သမားတွေ အ နေမချောင်တော့ ဘူးလေ။

ဒေါ်ကျင်ယုံ တစ်ယောက် ဒီတစ်ခါလည်း လက်လျှော့ ရပြန်ပါပြီ။

မနက်ကတည်းက ဗိုလ်ချုပ်ဈေးတန်းကြီး တစ်လျှောက် တစ်ဆိုင်ဝင် တစ်ဆိုင်ထွက်နှင့် ကလေးမွေးစားဖို့ လိုက်ပေးနေတာ အခုချိန်ထိ ယူမ

သူ မရှိသေးချေ။ ဆိုင်တိုင်း လိုလိုက မလိုချင်ဘူး။ မမွေးစားဘူး ဆိုတာ ချည်းပဲ။

အခုဝင်တဲ့ ရယ်ဒီမိတ် အထည်ပိုင်ရှင် သူဌေးမကြီးက စိတ်သဘောထား ပြည့်ဝမယ့် ပုံစံလေးရှိလို့ မိရွယ်အတွက် ကံကောင်းလို ကောင်းငြား ဝင်ပေးပြန်တော့ နှင်ထုတ် ခံရတော့တာပဲ။

ဈေးဝယ်သူ အချို့လည်း ထူးဆန်းသော အဖြစ်အပျက်ကို အံ့သြသလို စူးစမ်းကာ မသိမသာ ခိုးကြည့်ကြ၏။ သို့ပေမဲ့ ခပ်ကင်းကင်း ရှင်းရှင်း နေချင်သူများ ပမာ ခပ်ရှောင်ရှောင် အသံတိတ် ပါးစပ်ပိတ်ကာ နေကြ၏။

ဒေါ်ကျင်ယုံ ဇွဲမလျှော့ပါ။ ဆယ့်နှစ်နှစ် အရွယ်ရှိ ကလေးမလေး လက်ကိုသာ တင်းတင်း ဆုပ်ကိုင်ပြီး နောက်ထပ် ဆိုင်တစ်ဆိုင်ဆီ သွားပေးဖို့ ခြေလှမ်းပြင်သည် ။

"ညီမလေး"

"မဝင်နဲ့ ... မဝင်နဲ့ ၊ ကျွန်မတို့ ဆိုင်ရှင်သူဌေး မရှိသေးဘူး၊ ရှိလည်း ရှင့်ကလေးကို မွေးစားမှာ မဟုတ်ဘူး ၊ သွား သွား တခြား မွေးစားမယ့် လူ ရှာပြီးသွားပေး"

ဆိုင်တချို့က ကလေး မွေးစားဖို့ လိုက်ပေးနေတာ ဆိုတဲ့ သတင်း ကြားတာနှင့်ပဲ ဆိုင်ပေါက်ဝ တွင် ပင် အရပ်မခံတော့ချေ။

"ညီမလေးရယ် ဟိုမှာ ရပ်နေတာ ဆိုင်ရှင်သူဌေး အစ်မကြီး မဟုတ်လား၊ လက်မှာ ရွှေလက်ကောက်တွေ တစ်ထပ်ကြီး ဝတ်ထားတဲ့ အမျိုးသမီးလေ"

" မဟုတ်ဘူး ... မဟုတ်ဘူး ၊ ဆိုင်ရှင်မရှိဘူး၊ သွား သွား"

အလုပ်သမား ဝန်ထမ်း ကောင်မလေးက ခါးခါးသီးသီးပင် ငြင်းထုတ်နေ၏။ ဆိုင်ရှင် အပေါ်မှာ အင်မတန်မှ တာဝန် ကျေပွန်ချင်သောစိတ် ရှိဟန်တူသည် ။ ပြဿနာကို ကောင်မလေးက အကင်းပါးပါးနှင့် ရှင်းထုတ်၏။

"ညီမလေးရယ် ... ဒီကလေးမလေးက မိကောင်းဖခင် သားသမီးလေးပါကွယ်၊ လိမ္မာရေးခြား ရှိသလို အလုပ်ကိုလည်း မခိုမကပ်တတ်တဲ့ ကလေးမလေးပါ"

"အဲဒီလောက် ကောင်းနေရင် အဒေါ်ပဲ မွေးစား ထားလိုက်ပါတော့လား၊ သူများကို ဘာဖြစ်လို့ လိုက်ပေးနေရတာလဲရှင်"

"အဒေါ်မှာ က မွေးထားတဲ့ ကလေးချည်းပဲ ခြောက်ယောက်တောင် ရှိနေလို့ ပါ၊ ဈေးဗန်း ခေါင်းရွက်ပြီး ရွာထဲလှည့်ပြီး ဟင်းရွက်ရောင်းတဲ့ ဗန်းသည် လေ၊ ဒါကြောင့် မစောင့်ရှောက် နိုင်လို့ ပါကွယ်၊ ဒီဆိုင်ရှင် သူဌေးမကြီးတွေရဲ့ အရိပ်အောက်မှာ ခိုနားရတာ သူ့ဘဝလေး အတွက် စိတ်ချလက်ချ ရှိနိုင်မယ်လေ၊ ဒါကြောင့် အခုလို လိုက်ပေး နေတာပါကွယ်"

"ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ဒီဆိုင်ကတော့ လက်ခံထားမှာ မဟုတ်ဘူး အဒေါ်ခေါ်သွားပါတော့"

"ညီမလေးရယ် အဒေါ်ကြီး တောင်းပန်ပါတယ်ကွယ်၊ ညီမလေးရဲ့ သူဌေးကို ခဏလောက် သွားမေး ပေးပါဦးနော်၊ သူက စိတ်ဝင်စားပြီး ခေါ်ချင်ခေါ်ထားမှာ ပါ"

"ဟာ ... မခေါ်ပါဘူး ဆိုနေ၊ သွား ... သွား တခြားဆိုင်ကို သွားပေး"

"ညီမလေးရယ်"

"သွားတော့လို့ ပြောနေတယ်နော်၊ မဟုတ်ရင် ဈေးဝန်ထမ်း ခေါ်ပြီး ဖမ်းချုပ် ခိုင်းလိုက်မှာ ၊ ထွက်သွားတော့"

ဒီတစ်ခါတော့ ဒေါ်ကျင်ယုံ ထိတ်ထိတ်ပြာပြာ ဖြစ်ရ၏။ အဖမ်းခံရ မှာ ကြောက်သည် ။ ဆိုင်ရှေ့မှာ ဆက်ပြီး မရပ်ရဲတော့ဘဲ မရွယ်ရဲ့ လက် ကိုဆွဲကာ ကသုတ်ကယက် ထွက်ခဲ့မိ၏။

"ဟင့် ... ဟင့်"

"အဟင့် ... ဟင့်"

"အမလေး အရေးထဲ ညည်းက ငိုနေသေးတယ်။ တိတ်စမ်း ညည်း ပါးစပ်ကို ပိတ်ထား၊ အဲဒီလို အရည် ထွက်ပြနေတော့ ညည်းကို ဘယ်သူ က မွေးစား ချင်ပါတော့မလဲ၊ တော်တော် ဒုက္ခပေးတဲ့ ကောင်မလေး၊ ည ညည်းကြောင့် ငါ့မှာ အလုပ်ပျက် အကိုင်ပျက်ဖြစ်ရပြီ၊ ကံဆိုး လိုက်တာ အေ၊ ညည်းကံကိုက ဆိုးပါတယ်။ အလကား ခိုင်းဖို့ ခေါ်ထားပါ ဆိုတာ တောင် ခေါ်ထား ချင်တဲ့ သူ မရှိဘူး၊ စိတ်ညစ်တယ်၊ စိတ်ညစ်တယ်၊ ညည်းအတွက် စိတ်ညစ်တယ် အမလေး မိရွယ်"

မုန်းမရွယ်တဲ့ ကောင်မလေးဆီပဲ ညစ်သမျှ ပုံချပြီး အပြစ်ဖို့ မိ၏။ ခြေနှစ်ချောင်း မကယ်ကောင်း ဆိုတဲ့ စကားကို ပြန်တွေးမိပြီး နောင်တ က ရချင်လာရပြီ။ ဒီကောင်မလေးကို ကရုဏာ သက်ပြီး လူကောင်းသူ ကောင်းတွေ လက်ထဲ ရောက်ပါစေဆိုတဲ့ စေတနာနဲ့ အပင်ပန်းခံပြီး လို က်ပေးသမျှ ယူမည့်သူမရှိဘဲ ခြေကို ဖိနပ်ပါးရတဲ့ အရေး ရောက်နေရ၏ ။

ရွာက ထွက်လာ ကတည်းက ငွေလေးက သိပ်မပါ။ လမ်းစာရိတ် လှ ပ်လာရတဲ့ အတွက် ရှိစုမဲ့စုလေးက တဖြည်းဖြည်း ပဲ့လာလို့ မနက်စာပင် လမ်းဘေးက ကောက်ညှင်းပေါင်းကိုပဲ တစ်ယောက်တစ်ထုပ် ဝယ်စား

ပြီး ရေခဲရေနဲ့ မျှောချခဲ့ရ၏။

နဲ့လယ်စာ ထမင်းစားချိန် ကျော်လာတာကို သတိပြုမိပေမဲ့ ဝယ်စား လိုက်ပါက လမ်းစရိတ်ပင် မရှိချင်တော့တာမို့ ဝယ်စားဖို့ ကို စိတ်မကူးရဲ။ ဆာလောင် မွတ်သိပ်မှုကို ခေါင်းထဲကနေ ဇွတ်အတင်း ကြိတ်မှိတ်ထုတ်ကာ မေ့ဖျောက်နေရသည် ။

"အဟင့် ... ဟင့်"

"ဟင့် ... ဟင့်"

အရေးထဲ မိရွယ်က ငိုနေသေးသည် ။

"ဟဲ့ ... ညည်းကို မငိုနဲ့ လို့ မှာ ထားတယ်လေ၊ ကဲဟယ် အဲဒီလောက် တောင် ငိုချင်ဦး ဒေါက်"

"အား ... အဟင့် ... ဟင့် ဒေါ်ကြီးရယ် ရွယ် ... ရွယ်ကို မရိုက်ပါနဲ့ ၊ ရွယ်ကြောက်ပါတယ်"

"ရိုက်မှာ ပဲ၊ ညည်းဒီလောက် ငိုနေမှ တော့ ဘယ်လိုသူက မွေးစားမှာ တဲ့ လဲ၊ ငါ့ကို တော်တော် ဒုက္ခပေးတဲ့ ဟာမလေး၊ ကဲဟယ် ကဲဟယ်"

"ဖြန်း"

"ဖြန်း"

"အီး ... ဟီး ... ဟီး"

မွေးစားဖို့ ပေးတာ ယူမသူမရှိလေ စိတ်မှာ တင်းပြီး မုန်းမရွယ်ဆိုတဲ့ ကလေးမလေးကို ခပ်နာနာလေး ဖိရိုက် မိလေလေ။

"ဖြန်း"

"ကြောက်ပါပြီ ဒေါ်ကြီးရဲ့ ၊ ရွယ် မငိုတော့ပါဘူး၊ ရွယ်မငိုတော့ပါဘူး"

ဒေါ်ကြီးရယ်၊ အီးဟီး ... ဟီး"

ဒေါသအမျက် ချောင်းချောင်း ထွက်နေတဲ့ ဒေါ်ကြီးကျင်ယုံကို လက် အုပ်ကလေး ချီကာ ကတိပေးနေတဲ့ မုန်းမရွယ်။

မျက်လုံးအိမ် ဝိုင်းနက်လေးထဲက စီးကျလာတဲ့ မျက်ရည်တို့ က ပါး ပြင်လေး နှစ်ဖက်မှာ ရွဲနှစ်လို့ ။ ကြောက်လွန်းသဖြင့် ခန္ဓာကိုယ်လေးပင် တဆတ်ဆတ် တုန်နေသည် ။

ဒေါ်ကြီးကျင်ယုံ အကြောင်း မုန်းမရွယ် မသိဘဲ နေမလား။

မွေးထားတဲ့ သားသမီးတွေပင် အချိုးမပြေတာ မြင်လျှင် ရိုက်တာမှ ကွဲရိုက်နွားရိုက်။ ဆွဲတဲ့ သူပင် မချောင်ချေ။ သိမ်းကျုံး ရိုက်တတ်သည့် အကျင့်က ရှိသည် ။

"ငါက နင့်ဘဝ ကောင်းစားဖို့ စေတနာနဲ့ လုပ်ပေးနေတာတဲ့ ကောင် မစုတ်လေးရဲ့ ၊ ဒါကို နင်ကပဲ ငိုယို နေသေးတယ်၊ တစ်ချိန်လုံး အရည် ထွက်ပြနေတဲ့ နင့်ကို ဘယ်သူက ခေါ်ချင်မှာ လဲ။ တိတ်စမ်း မျက်ရည် တွေကို အခုချက်ချင်း သုတ်ပစ်"

"ဟုတ် ... ဟုတ်ကဲ့ ဒေါ်ကြီး"

ပါးစပ်ကလေးကို ပိတ်လိုက်ပေမဲ့ ရှိုက်သံလေးကတော့ ထွက်ဆဲပါ။ မို့မောက် ပြည့်ဖောင်းနေတဲ့ လက်သေးသေးလေးက ပါးပြင်လေးပေါ်က မျက်ရည်များကို ခပ်သွက်သွက်လေး သုတ်ဖယ်လို့ ။ ဒီတော့မှ ဒေါ်ကျင် ယုံ မျက်စောင်းထိုးကာ သက်ပြင်းချနိုင်၏။

မုန်းမရွယ်။

အသက်အရွယ် အားဖြင့် တစ်ဆယ့်နှစ်နှစ် သမီးလေး။

မအေက မွေးပြီးပြီးချင်း မီးတွင်းထဲမှာ ဆုံးလို့ ဖအေ လက်ပေါ်မှာ ပဲ ကြီးပြင်းလာရတဲ့ ကလေးမ မလေးပါ။ အဖေက ရိုးသား အေးဆေးပြီး စိတ်ထား ကောင်းကာ မုန်းမရွယ်ကိုလည်း မိတဆိုးလေး ဆိုပြီး သိပ်ချစ်သည် ။ မုန်းမရွယ်ဆိုတဲ့ ကောင်မလေးကလည်း လိမ္မာသည် ။

စာလည်း ကြိုးစားပြီး အိမ်မှုကိစ္စတွေကအစ အရွယ်လေးနဲ့ မလိုက်အောင် လုပ်ကိုင်တတ်၏။ ဖအေက အစစအရာရာ အားကိုးရသည့် ကလေးမလေး ရယ်ပါ။

မထင်မှတ်ဘဲ မုန်းမရွယ် တစ်ဆယ့်နှစ်နှစ် ပြည့်တဲ့ နေ့ သမီးရဲ့ မွေးနေ့လေး အမှတ်တရ ဖြစ်အောင် မွေးနေ့ကိတ်လေး ဝယ် လာပြီး သားအဖ နှစ်ယောက်တည်း မွေးနေ့ပွဲလေး ကျင်းပပေးမယ်ဟု ပြောသွားတဲ့ အဖေ ပြန်အလာကို စောင့်မျှော်နေတဲ့ မုန်းမရွယ်လေးရဲ့ အပျော်တွေ ပျက်စီးရတဲ့ နေ့။

အချိန်တွေ ကြာမြင့်လာသည့်အထိ ဆိုက်ကားနင်း ထွက်သွားတဲ့ အဖေက ပြန်မလာတာမို့ အိမ်ရှေ့ အတက်အဆင်း လှေကားထစ်လေးတွင် ထိုင်စောင့်နေတဲ့ မုန်းမရွယ်ဆီ ရောက်လာတာက ဖေဖေ မဟုတ်ပါ။

ဆိုးဝါး ရက်စက်သော သတင်းစကား လေးသာ ဖြစ်သည် ။

ဆိုက်ကားနင်း ထွက်သွားတဲ့ အဖေ ကားနဲ့ ဆိုက်ကား တိုက်မိပြီး ပွဲချင်းပြီး နေရာမှာ တင် ဆုံးသွားတယ် ဆိုတဲ့ သတင်းလေ။

မုန်းမရွယ်။

ဖေဖေ အလောင်းကို ကြောက်လည်း ကြောက် အားလည်း ငယ်ကာ နံရံ ထောင့်လေးမှာ ပဲ ကပ်ပြီး ငိုနေမိသည် ။ ရွာက လူကြီးတွေရဲ့ အစီအစဉ်တကျ လုပ်ဆောင်ပေးမှုကြောင့် အဖေရဲ့ နာရေးက ပြီးသွားခဲ့ပေမဲ့

မိမရှိဘမရှိ တစ်ကောင်ကြွက်မလေး မုန်းမရွယ်အတွက် စိတ်မအေး ကြရပြန်ပါ။

ဒေါ်ကြီးကျင်ယုံ ကတော့ ရွာလူကြီးတွေကို အကြံဉာဏ် ပေးသည် ။

အဲဒါ မုန်းမရွယ်ကို မွေးစားမယ့်သူ ရှိရင် ပေးလိုက်ဖို့ ပေါ့။

ခုနှစ်တန်း ကျောင်းသူလေး ဖြစ်တဲ့ အပြင် ပညာရေးမှာ ထူးချွန်တဲ့ မုန်းမရွယ်ကို နေစရာ စားစရာ အမှီတစ်ခုရဖို့ မြို့ပေါ်က သူဌေး တစ်ယောက်ယောက်ကို ပေးမွေးစားခိုင်းဖို့ ဆိုတဲ့ အကြံဉာဏ်ကို အားလုံးက ထောက်ခံကာ လမ်းစရိတ် စုပေါင်း ထုတ်ပေးပြီး သွားခိုင်းသည် ။

အပြော လွယ်သလောက် အလုပ်ခက်တော့ ဒေါ်ကြီးကျင်ယုံလည်း စိတ်မရှည်တော့ချေ။ တာဝန်ကလည်း ယူခဲ့ပြီးပြီ ဆိုတော့ ပြီးဆုံးသည့်အထိ တာဝန်က ယူပေးရတော့မည်လေ။

ဒေါ်ကြီးက စိတ်တွေရှုပ်လေ မုန်းမရွယ်ဆီ ဒေါသမိုးတွေက သဲသဲမဲမဲ ရွာချလေလေပါပဲ။

မုန်းမရွယ်ရဲ့ လက်ကို ဆုပ်ကိုင်ကာ အတင်းဆွဲခေါ်ပြီး ဗိုလ်ချုပ်ဈေးတန်းကြီးမှာ တစ်ဆိုင်ဝင် တစ်ဆိုင်ထွက် ကလေးမွေးစားဖို့ လိုက်ပေးတော့၏။

နေကလည်း တဖြည်းဖြည်း စောင်း လာလေလေ ဇောချွေးတွေက ပြန် လာလေလေမို့ ဒေါ်ကြီးကျင်ယုံ စိတ်မရှည်ချင်တော့ချေ။ ဆိုင်တွေကို လိုက်ပေးပြန်တော့လည်း မွေးစားမယ့်သူမှ မရှိတာ။ နောက်ဆုံးတော့ လက်လျှော့ရပေး ရတော့မလိုလို ဖြစ်လာသည့် အခြေအနေမျိုး အထိ ဖြစ်လာ၏။

"တီ ... တီ"

အနောက်ဘက်ဆီမှ ကားဟွန်းသံကြောင့် ဈေးလမ်းမ အလယ်တည့် တည့် လျှောက်နေ မိသော အဖြစ်ကို သတိရကာ နံဘေးသို့ ကပ် ပေးလိုက်ရသည် ။ ကားက ဆက်မသွားဘဲ ဘီးလိုမ့်ရုံသာ မောင်းပြီး ကားမှန်ပြတင်းပေါက် တစ်ခု လျှောခနဲ ပွင့် လာပြီး လူတစ်ယောက်ရဲ့ ခေါင်းလေး ထွက်လာ၏။

"ဒီမှာ အမျိုးသမီး၊ ကားပေါ်တက်ပါ"

"ရှင်"

"ခင်ဗျား ကလေး မွေးစားခိုင်းဖို့ လိုက်ပေးနေတာ မဟုတ်လား"

"ရှင် ... ဟုတ် ... ဟုတ်ပါတယ်"

"ကားပေါ်တက်"

"ရှင်"

"ကားပေါ် တက် လိုက်လေ၊ ကလေးမလေးကို ပါတက်ခိုင်းလိုက်"

"ဪ ... ဟုတ် ... ဟုတ်ကဲ့ရှင်"

ဒေါ်ကျင်ယုံ သိပ်ပြီးစဉ်းစား မနေတော့ဘဲ ကားဆရာကြီး အမိန့်ပေး သည့် အတိုင်း ကားအနောက်ခန်း တံခါးလေးကို ဆွဲဖွင့်ကာ တက်လိုက် သည် ။ ကားလေးပေါ်ကို ဒေါ်ကျင်ယုံနှင့် မုန်းမရွယ်တို့ တက်ပြီး တံခါး ပြန်ပိတ်သည် ဆိုလျှင်ပဲ ကားလေးက နေရာကနေ ဝေါခနဲနေအောင်ပင် မောင်းထွက်သွား ချေတော့သည် ။

အခန်း (၂)

"ဒါ ဘယ်လိုမှ မဖြစ်နိုင်ဘူး မင်းရင်ခွင်၊ မင်း မင်းဘာတွေ လျှောက်လုပ် လာတာလဲ၊ ဒီကောင်မလေးကို မွေးစားမယ် ဟုတ်လား၊ မင်းက မွေးစားမယ်၊ ဟင်း... ဟင်း အဓိပ္ပာယ်ရှိတဲ့ စကားကို ပြောပါကွာ၊ ဖြစ်နိုင်တာကိုပဲ မင်းပြောစမ်းပါ"

စပြီး တိုက်စစ် ဆင်တာက အန်တီလေး နန်းစံစံ။

မင်းရင်ခွင် အရာအားလုံး တွက်ထား ပြီးသားလေ။ ဘယ်သူမှ လက်ခံပေးကြမှာ မဟုတ်ဘူး ဆိုတာ မင်းရင်ခွင် သိပြီးသားပဲ။ သို့ပေမဲ့ မင်းရင်ခွင် ခေါင်းထဲမှာ သိပ်မထည့်ထား ခဲ့ချေ။

သူ ... ဆုံးဖြတ် ပြီးသားလေ။

မုန်းမရွယ်ဆိုတဲ့ ကလေးမလေးကို မွေးစားဖို့ ဒေါ်ကျင်ယုံ ဆိုတဲ့ အမျိုးသမီးဆီက သူခေါ်လာ ခဲ့ပြီးပြီ။

ငိုရှိုက်သံလေး။

မုန်းမရွယ်ဆိုတဲ့ ကလေးမလေးရဲ့ ငိုရှိုက်သံလေး။

ကြားလိုက်ရတဲ့ ခဏ မင်းရင်ခွင်ရဲ့ စိတ်တွေထဲမှာ သနားကရုဏာ သက်ခြင်းတွေက အတားအဆီးမဲ့ တိုးဝင် လာတာကို သတိမပြုဘဲမှ မနေနိုင်တော့တာ။

"မဖြစ်နိုင်ဘူး ဆိုတာ ရှိမှ မရှိတာပဲ၊ မင်းရင်ခွင်က ဖြစ်နိုင်လို့ ဒီ ကောင်မလေးကို ဒီအထိ ခေါ်လာခဲ့တာပေါ့"

"နေစမ်းပါဦး... မင်းရင်ခွင်၊ မင်းက အခုကိစ္စကို ပေါ့ပေါ့လေး တွေး ထင်လိုက်တာလား၊ မင်းလို မျက်မမြင် ဒုက္ခိတ တစ်ယောက် မပြောနဲ့ လူကောင်းတွေတောင် ကလေးတစ်ယောက် မွေးစားဖို့ ဆိုတာ တော်တော်ကြီး စဉ်းစားရတာကွ"

"နန်းစံစံ"

ဒေါ်စံထိပ်ခေါင်တင်ရဲ့ တားဆီးသံက ကြီးမား ကျယ်ဝန်းကာ ခမ်း နားလွန်းသော မင်္ဂလာ ဧည့်ခန်းဆောင်ကြီးထဲတွင် ဟိန်းခနဲ တက်သွား တော့သည်။ ။

"မေမေက နန်းစံ ပြောရင်လည်း စိတ်ဆိုးဦးမယ်၊ မေမေ့မြေး လုပ် လာတဲ့ ပုံစံကိုက ဟုတ်မှ မဟုတ်တာ"

"တော်တော့ နန်းစံစံ၊ အခုကိစ္စကို မေမေရှင်းမယ်၊ ညည်းဘာမှ ဝင်မ ပြောနဲ့ "

"ဘယ်လို ရှင်းမှာ လဲ မေမေ၊ မေမေ့မြေးကို မေမေ တားဆီး နိုင်မှာ မို့လား၊ ဒီကောင်မလေးကို စွန့်ပစ်ဖို့ မေမေ အမိန့်ပေး နိုင်မှာ မို့လား၊ မင်းရင်ခွင် ဘာပဲလုပ်လုပ် မျက်မမြင် ဒုက္ခိတလေး ဆိုတဲ့ စိတ်တစ်ခု တည်းနဲ့ ပဲ ချေဖျက်ခဲ့တာချည်းပဲလေ၊ အခုကိစ္စကိုတော့ စံဘက်က အ လျှော့ မပေးနိုင်ဘူးနော်၊ ဘယ်က လာမှန်းမသိ၊ ဘယ်သူ့ကလေးမှန်းမ သိ သူစိမ်းတစ်ယောက်ကို မွေးစားပြီး အိမ်ပေါ်ခေါ်တင်လာတဲ့ အခြေအ နေက သိပ်ပြီး ဆိုးဝါးလွန်းနေပြီ မေမေ၊ ခုရှုပ်မှ နောင်ရှင်း ပြတ်ပြတ် သားသား လုပ်မှ ဖြစ်မယ်"

ဒေါ်နန်းစံစံက ခေါင်းတခါခါနှင့်ပင် ငြင်းပယ်ချနေ၏။

"ဒီတစ်ခါတော့ စံဘက်က ကျွန်တော်လည်း ထောက်ခံတယ် မေမေ၊ မင်းရင်ခွင်ရဲ့ လုပ်ရပ်က သိပ်ပြီး တရားလွန်နေပြီ၊ လူကြီးတွေ ရှိနေပါ လျက်နဲ့ တိုင်ပင်ဆွေးနွေး အလေးအနက် ထားရကောင်းမှန်း မသိ သူလုပ်ချင်တာကို ဇွတ်လုပ်လာတာဗျ"

နန်းစံစံရဲ့ ယောက်ျား ဦးမိုးသောက်ကြွယ်ကလည်း ဇနီးဘက်က အပြည့်အဝ အားပေး ထောက်ခံ၏။ သမီးနဲ့ သားမက်က ဖိဝေဖန်ပြလေ လေ ဒေါ်စံထိပ်ခေါင်တင် ပိုပြီး ဦးနှောက် ခြောက်ရလေလေ ဖြစ်လာရ သည် ။

မင်းရင်ခွင်ရဲ့ မျက်နှာဆီ လှမ်းကြည့်ပြန်တော့ ခေါင်းလေးမော့ပြီး မျက်နှာက လေးနက် တည်တင်းလို့ ။ ဒီတစ်ကြိမ်မှာ လည်း သူ့ဘက်က အလျှော့မပေးစတမ်း တင်းခံဖို့ ဆုံးဖြတ် ထားသည့်ပုံနှယ်။

မြေးအကြောင်းကို ဒေါ်စံထိပ်ခေါင်တင် အသိဆုံးပဲလေ။ ဘူးဆိုလျှင် ဖရုံ မသီးတတ်တဲ့ ကောင်လေး။ ခေါင်းမာတဲ့ နေရာမှာ လည်း နှစ်ယောက်မရှိ။ မိဘတွေ မရှိဘူးဆိုတဲ့ အသိနဲ့ မြေးလေးကို သနားစိတ်ပိုကာ ဒေါ်စံထိပ်ခေါင်တင် အလိုလိုက် အကြိုက်ဆောင် ခဲ့မိသည် ။ မထင်မှတ်ဘဲ လှေကားပေါ်က ပြုတ်ကျပြီး မြေးလေး အမြင်အာရုံတွေ ထိခိုက်ပျက်စီး သွားချိန် မှာ တော့ ဒေါ်စံထိပ်ခေါင်တင်၏ စိတ်အာရုံတွေ အားလုံး မြေးဖြစ်သူ မင်းရင်ခွင် အပေါ်မှာ ပဲ စုပြုံပြီး ကျသွားရတော့တာပေါ့။

မိဘတွေကလည်း မရှိ။ မျက်မမြင် ဒုက္ခိတလေးမို့ မြေးလေးကို ဘယ်လိုမှ ပစ်ထားနိုင်တော့ ဆရာဝန်တွေက မျက်ကြည်လွှာ အစားထိုး ကုသလိုက်လျှင် အမြင်အာရုံ ပြန်ရနိုင်ကြောင်း ပြောလိုက်သည် ကို ဒေါ်စံထိပ်ခေါင်တင်ရဲ့ မြေးက ဇွတ်အတင်း ငြင်းပယ်ခဲ့တာ မို့

လည်း ဒေါ်စံထိပ်ခေါင်တင် မြေးရဲ့ ဆန္ဒကို မလွန်ဆန်နိုင်ဘဲ လက်လျှော့ ခဲ့ရသည်။ ။

ဘာကြောင့်လဲ ဆိုတာလည်း မေးမရ။ ဒီအတိုင်းပဲ နေချင်တယ်တဲ့ ။ ဘယ်သူ့ကိုမှ လည်း မမြင်ချင်ဘူးတဲ့ လေ။ မကုချင်ဘူး ဆိုတဲ့ အဖြေကို သာပေးခဲ့တဲ့ မြေးလေး မင်းရင်ခွင်ရယ်ပါ။ အဲဒီလောက်ထိ ကံဆိုးတဲ့ ကလေးလေးမို့လည်း ဒေါ်စံထိပ်ခေါင်တင် ပစ်မထားနိုင်တော့။

မိဘနှစ်ပါးစလုံး ကလည်း မြေးလေး မင်းရင်ခွင် ဆယ့်နှစ်နှစ်သား လောက်တွင် ကားအက်စီးဒင့် ဖြစ်ပြီး နေရာမှာ တင် ပွဲချင်းပြီး ဆုံးသွား ခဲ့သည် ။ ဒေါ်စံထိပ်ခေါင်တင် သမီးကြီးနဲ့ သမက်ရဲ့ သတင်းဆိုးကို ကြားကြားချင်း သတိလစ်ကာပင် မေ့မြော သွားရသည့် အထိပါပဲ။ မြေးလေး မျက်နှာလေးဆီ ကြည့်မိတိုင်း သနားစိတ် တွေသာ ရင်မှာ ပြည့်လျှံ နေရတော့သည်။ ။

အခုလည်း မြေးက ခေါင်းမာစွာနဲ့ ပဲ ကလေးမလေး တစ်ယောက်ကို မွေးစားပြီး နန်းမဟာ ဂေဟာကြီးထဲကို ခေါ်သွင်း လာခဲ့ပြန်ပါပြီ။ ဒေါ်စံထိပ်ခေါင်တင် သက်ပြင်းမော ကိုသာ အကြိမ်ကြိမ် ချနေမိ၏။

"မင်းရင်ခွင်"

"ဗျာ ... ဘွား"

"ဒီကလေးကို ဘွားဆီက ခွင့်ပြုချက် မတောင်းဘဲ ဘာဖြစ်လို့ တစ်ခါတည်း ခေါ်လာတာလဲ မင်းရင်ခွင်"

"အချိန် မရတော့လို့ ပါ ဘွား"

"ဘယ်လို"

"ဘွားဘက်က လက်မခံရင် ဖြေရှင်းပြဖို့ အချိန် မရလို့ ပါ... ဘွား၊

ကောင်မလေး အဒေါ်က ကျွန်တော်မှ မမွေးစားမိရင် ဒီကောင်မလေးကို လမ်းဘေး တစ်နေရာရာမှာ စွန့်ပစ်ပြီး ထားသွား နိုင်တယ်လေ။ အဲဒါ ကြောင့်ပါ ဘွား"

မင်းရင်ခွင်ရဲ့ ဖြေရှင်းသံက အေးအေးဆေးဆေးပဲ။

"နေပါဦး ... အဲဒီလောက်တောင်ပဲ ဒီကောင်မလေးကို မင်းက မွေး စား ချင်နေတာလား မင်းရင်ခွင်"

"ဟုတ်ကဲ့ ... ဘွား၊ သူ့မှာ မိဘနှစ်ပါးစလုံး မရှိတော့ဘူးလေ၊ ဒါ ကြောင့် ကျွန်တော်နဲ့ ဘဝတူချင်းမို့ စောင့်ရှောက်ဖို့ ဆုံးဖြတ် ခဲ့တာပါ"

အားလုံးရဲ့ အသံက တဒဂ် တိတ်ဆိတ်သွား၏။ မင်းရင်ခွင် ပေးလိုက် တဲ့ အကြောင်း ပြချက်လောက် ခိုင်လုံတာ မရှိတော့ချေ။ ဧည့်ခန်းကြီးရဲ့ ခန်းလုံးပြည့် ခင်းထားသော ကော်ဇောနီနီကြီး ထက်မှာ ကျုံ့ကျုံ့လေး ထိုင်နေတဲ့ ဆယ့်နှစ်နှစ် သမီးအရွယ် ကောင်မလေးကို မြေးက ဘဝတူချင်း မွေးစား ခဲ့တာတဲ့ လေ။ ဘယ်သူ့ဆီကမှ ခွင့်ပြု ထောက်ခံချက်ကိုပင် လှမ်းမတောင်းခဲ့။

"ဘဝတူရုံမကလို့ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်ပေါ့ မင်းရင်ခွင် မင်းရဲ့ အခြေအနေနဲ့ ကလေးတစ်ယောက် မွေးစားဖို့ ဆိုတာ ဖြစ်မှ မဖြစ်နိုင်တာ၊ ဒါကို မင်း နည်းနည်းပါးပါး စဉ်းစားမနေနဲ့ မင်းကိုယ်မင်းပဲ သနားဖို့ စဉ်းစားဦးကွ"

"မြင့်မြတ်စံ မင်းဝင်မပါနဲ့ စမ်း၊ မေမေ စီစဉ်မယ်လို့ ပြောနေပြီ မဟုတ်လား"

ဦးလေး ဖြစ်သူကလည်း တူဖြစ်သူရဲ့ လုပ်ရပ်ကို လက်မခံနိုင်ဘဲ စကားဝိုင်းထဲ ပါလာသည် ။

"ဒါက မိသားစု အရေးလေ မေမေ၊ ကျွန်တော် ဝင်မပါလို့ ဖြစ်မလား၊

မေမေမြေးက အားလုံး ဝင်ပါအောင် ပြဿနာမီးကို စညှိခဲ့တာပဲဟာ။ ဒီကောင် သိပ်လူပါး ဝနေပြီမေမေ၊ ညီမလေး သက်နှင်းစံရဲ့ မျက်နှာသာ မရှိရင် ဒီနေရာမှာ အခုလို အချိန်ထိတောင် ထိုင်နေစရာ မလိုဘူး၊ အခုတော့ ဆုံးသွားတဲ့ ညီမလေးကြောင့် သည်းခံပြီး ဝင်ပြောနေရတာ၊ အဓိပ္ပာယ်မှ မရှိတာ မေမေ၊ ဦးနှောက် အသိတရား ရှိတဲ့ သူက အခုလိုမျိုး အခြေအနေ ဖြစ်အောင် ဖန်တီး လာရသလား၊ အခုတော့ ဘယ်လိုလုပ်ကြမလဲ မေမေ"

ဦးမြင့်မြတ်စံလည်း ငြိမ်မနေနိုင်တော့။ ဖြေရှင်းပေးမယ်လို့ ပြောနေတဲ့ မေမေ လေသံက အားရစရာမှ မရှိတာ။ သူ့မြေး မင်းရင်ခွင်နဲ့ ပတ်သက်နေတာမို့ လေသံက ဖျော့တော့တော့။ မြေးချင်း အတူတူ မိမိတို့ သားသမီးတွေ အပြစ်လုပ်လျှင် မေမေရဲ့ ဆုံးမတဲ့ လေသံက ခက်ထန် မာဆတ်လို့ မကျေနပ်တဲ့ သူ အိမ်ခွဲနေနိုင်တယ် ဆိုတဲ့ စကားကလည်း ဘယ်တုန်းကမှ ကျန်မနေတတ်ချေ။

မင်းရင်ခွင် ဆိုရင်တော့ အဲဒီလို စကားမျိုး၊ အဲဒီလိုလေသံမျိုး တစ်ခါမျှကို မေမေ မသုံး ခဲ့တာပါ။ သားသမီးတွေကိုလည်း အဲဒီလိုပဲ သက်နှင်းစံဆိုတဲ့ ခပ်ဆိုးဆိုး တေတေ ကောင်မလေးကိုမှ ဖေဖေက ပိုချစ်သည် ။ သက်နှင်းစံလုပ်သမျှ သည်းခံခွင့်လွှတ် နေတတ်၏။ ဘယ်လောက်ပဲ ဆိုးဆိုး၊ ဘာတွေပဲလုပ်ခဲ့လုပ်ခဲ့ ဆူရင်လည်း ခဏပဲ။ ဦးမြင့်မြတ်စံ မကျေနပ်ပါ။ မေမေ ပေးစားတဲ့ အမျိုးသမီးကို လက်ထပ်ပြီး မေမေရဲ့ လက်အောက်မှာ ပဲ တစ်သက်လုံး နေခဲ့တဲ့ မိမိရဲ့ ဘဝ။ သားအကြီးဆုံး ဖြစ်ပြီး ဘာအခွင့်အရေးကိုမှ မရခဲ့ချေ။

မေမေရဲ့ အမိန့်ကိုပဲ နာခံလာခဲ့သည် ။ နန်းစံစံဆိုလည်း ဘာထူးသလဲ။ အငယ်ဆုံး သမီးဆိုပြီး ဘာတစ်ခုမှ အခွင့်အရေး မရပါ။ နန်းစံစံရဲ့

ယောက်ျား မိုးသောက်ကြယ်က အခြေအမြစ်ရှိတဲ့ ယောက်ျား တစ်ယောက်ပဲ။ မိဘတွေက ကုမ္ပဏီလုပ်ငန်းရှင် သူဌေးတွေ။ သို့ပေမဲ့ သူဌေးသားဆိုတဲ့ အရှိန်နဲ့ လက်ကျောက်တော့ မတင်းချေ။ မိုးသောက်ကြယ်ကိုလည်း မေမေက ကြည့်မရ။

သက်နှင်းစံက အလတ်ဆိုပေမဲ့ မေမေ့ အချစ်တွေနဲ့ တော့ ဘယ်တော့မှ မလစ်လပ်ခဲ့သူပါ။ မေမေက ဒါဆို သူက ဟိုဟာ။ မေမေက ဒီလူနဲ့ သဘောတူတယ် ဆိုရင် သူက ဆန့်ကျင်ဘက် တစ်ယောက်ကို ရွေးချယ်ပြီး သူ့သဘော ဆန္ဒနှင့်သူ ခိုးရာ လိုက်သွားခဲ့သည် ။ မေမေက မင်းမဟာ မိသားစုတွေရဲ့ ဂုဏ်အရှိန်နှင့် အသိုင်းအဝိုင်း အလယ်မှာ မတင့်တယ်မှာ စိုးကြောက်ပြီး သမီးနဲ့ သမက်ကို ပြန်ခေါ်ကာ အတင့်တယ်ဆုံး ဖြစ်အောင် စိတ်လျှော့ပြီး မင်္ဂလာပွဲ လုပ်ပေးခဲ့သည် ။ သက်နှင်းစံ ယောက်ျားက ဘာအလုပ်အကိုင်မှ မရှိ။ ရုပ်ကလေး ချောတာ တစ်ခုပဲရှိပြီး မိဘတွေက သာမန် ဝန်ထမ်းတွေချည်း ဖြစ်သည် ။

ဒါကို မေမေကပဲ ကိုယ်ပိုင်လုပ်ငန်း ထူထောင် ပေးခဲ့ရ၏။ ပြောမယ့် သာ ပြောရတာ သက်နှင်းစံ ယောက်ျားက အစွမ်းအစတော့ ရှိသည် ။ ကြိုးစားမှုကြောင့်လား၊ လည်လွန်း သွက်လွန်း တာကြောင့်လား မသိ အချိန်တိုတိုလေး အတွင်းမှာ ပင် လုပ်ငန်းကို အောင်မြင်အောင် လုပ်ပြနိုင်ခဲ့၏။

မင်းရင်ခွင်ကို မွေးတော့ ပို၍ ပင် စီးပွား တက်ခဲ့သည် ။ မေမေက တခြားသူတွေနဲ့ နှိုင်းနှိုင်း ယှဉ်ပြတော့ ဟိုကောင်က မိုးမမြင်လေမမြင် မြောက်ကြွကြွ ဖြစ်နေတော့တာပေါ့။ မေမေရဲ့ ချီးမွမ်းမှုကို အခံရဆုံး သမက်ပါ။

ခုတော့ နှစ်ယောက်စလုံး သေပြီလေ။

ကားအက်ဆီးဒင့် ဖြစ်ပြီး နေရာမှာ တင် ပွဲချင်းပြီး လင်မယား နှစ်ယောက်စလုံး ဆုံးသွားကြတာ။ မင်းရင်ခွင် ဆယ်နှစ်သား လောက်ကပေါ့။ မေမေက သူ့သမီးနဲ့ သူ့သမက် မရှိတော့ စိတ်အားငယ်ပြီး ကျန်ရစ်နေခဲ့တဲ့ သူ့မြေး မင်းရင်ခွင်ကို ဖူးဖူး မှုတ်ထား၏။ မင်းရင်ခွင် ဘာလုပ်လုပ် ဘယ်လိုနေနေ အပြုံးတွေနဲ့ ကျေနပ် နေတတ်တဲ့ သူ။ တခြားမြေးတွေနှင့် တစ်စက်ကလေး မှ ပင် နှိုင်းအယှဉ် မခံချေ။

အိမ်ထောင်ကွဲတွေ ဖြစ်ပြီး သားသမီးတွေ ရှိလာတော့ ဦးမြင့်မြတ်စံ မတရားမှုကို မြင်မြင် လာပြီး မကျေနပ်ချင်တော့။ ခွဲခြားခွဲခြား လုပ်တာကို မခံစား နိုင်လောက်အောင် ဖြစ်လာ ရသည် ။ မင်းရင်ခွင်ကိုပဲ ကြည့်နေတတ်တဲ့ မေမေရဲ့ မမျှတမှုကို မခံနိုင်တော့ကြောင်း သိသာအောင် ပြဖို့ ဆုံးဖြတ် ထားမိသည် ။

"မေမေ"

"ဘာလဲ မြင့်မြတ်စံ"

"ကျွန်တော့်သဘော ဆန္ဒကတော့ ဒီကောင်မလေးကို မင်းမဟာ ဂေဟာမှာ ခေါ်ထားတာကို လုံးဝ လက်မခံ နိုင်ဘူးနော်"

"ဟုတ်တယ် မေမေ၊ နန်းစံစံလည်း ကန့်ကွက်တယ်။ သမီးမှာ ကသားယောက်ျားလေး တွေချည်းပဲ မွေးထားတာ၊ အငယ်ကောင်နဲ့ က အသက်သိပ်ကွာတာ မဟုတ်ဘူး ၊ တစ်မိုးအောက် တည်းမှာ အတူတူ ထားနိုင်ဘူး မေမေ၊ ဘာမဟုတ်တဲ့ ဟာတွေနဲ့ ပတ်သက်မှာ မလိုချင်ဘူး၊ အခုရှုပ်မှ နောင်ရှင်း မေမေ အိုးချင်းထား အိုးချင်းထိဆိုတဲ့ စကားကလည်း ရှိနေတယ်လေ၊ နန်းစံစံ စိတ်အရှုပ် မခံနိုင်ဘူး မေမေ"

သားကြီးဖြစ်သူ မြင့်မြတ်စံနှင့် သမီးငယ် နန်းစံစံက တူးတူးခါးခါး ပင် ကန့်ကွက် နေကြသည် ။ သူတို့ နဲ့ ဆက်နွှယ်နေတဲ့ ချွေးမကြီး နုနုယ

ဥ်ကတော့ ဘာတစ်ခွန်းမှ ဝင်မပြောဘဲ ငြိမ်နေပေမဲ့ မျက်နှာ မကြည်သလို သမီးငယ်ရဲ့ ယောက်ျား မိုးသောက်ကြယ်ကတော့ စကားဝိုင်းထဲ ဝင်ပါဖို့ ပါးစပ်က တပြင်ပြင်။

ဒေါ်စံထိပ်ခေါင်တင် သေချာ စဉ်းစား ဆုံးဖြတ် ရတော့မည်။

မြေးမင်းရင်ခွင်နှင့် ဦးလေး အဒေါ်တွေကြားက ကွာဟနေတဲ့ အယူအဆကြား ဘယ်လို ရှင်းရပါ့မလဲ။

"မင်းရင်ခွင်"

"ဗျာ"

"ဒီကောင်မလေးကို ပြန်ပို့ဖို့ စိတ်ကူး မင်းမှာ တကယ် မရှိတော့ဘူးလား"

"ဟုတ်ကဲ့ ဘွား"

"တကယ်လို့ ဘွားက ဒီတိုက်ကြီးထဲမှာ လက်မခံ ထားနိုင်ဘူးလို့ ဆုံးဖြတ်မယ် ဆိုရင်ရော"

"ကျွန်တော် ခေါ်သွားမှာ ပါ"

"ဘာကွဲ့"

"မင်းမဟာ ခြံထဲမှာ မထားဘူး ဆိုရင်လည်း ဘယ်သူ့ကိုမှ အပြစ်မတင်ပါဘူး၊ မုန်းမရွယ်ကို ခေါ်သွားပြီး ကျွန်တော့်အတွက် ဝယ်ပေးထားတဲ့ နွေအိမ်စံခြံထဲကို ခေါ်သွားပြီး ပြောင်းနေပါမယ်"

နွေအိမ်စံခြံ ဆိုတာ မင်းရင်ခွင်ရဲ့ မိဘတွေက မင်းရင်ခွင်ရဲ့ နောင်ရေးအတွက် ဆိုပြီး ဝယ်ပေးထားတဲ့ ခြံလေးထဲက တစ်ထပ်တိုက်ပုလေးရှိနေတဲ့ နေရာလေးရယ်ပါ။ နွေရာသီ ပူအိုက်မှု ဒဏ်ကို အကောင်းဆုံး

ကာကွယ်ပေးနိုင်ဖို့ သစ်ပင်အကြီးကြီးတွေ ခြံလုံးပြည့် စိုက်ပျိုးထားတဲ့
ခြံလေးက အရိပ်အာဝဿ ကောင်းကာ အေးချမ်း တိတ်ဆိတ်လွန်းသည်
။

တစ်ထပ်တိုက်ပုလေး ဆိုပေမဲ့ ဘုရားခန်း၊ ဧည့်ခန်း၊ အိပ်ခန်းနှစ်
ခန်းနှင့် မီးဖိုဆောင်၊ ထမင်းစားခန်းနှင့် အတန်အသင့် ပြင်ဆင် တည်
ဆောက်ထားတဲ့ နေရာလေးပါပဲ။

ခြံအနောက်ဘက် အစပ်နားတွင် အလုပ်သမားနေဖို့ သစ်လုံးအိမ်
လေး တစ်လုံးလည်း ရှိသည် ။ နွေရာသီ ရောက်တိုင်း မြေးက သူ့အဖေ
စိတ်ကူးနဲ့ တည်ဆောက်ထား ပေးခဲ့တဲ့ နွေအိမ်စံအိမ်လေးဆီ သွားကာ
အနားယူ နေထိုင်တတ်သည် ။ မဖြစ်သေးပါဘူး။ ဒီကလေးမလေးကို
ခေါ်သွားပြီး အိမ်ပြောင်းနေမယ်ဆိုတဲ့ စိတ်ကူးက ဘယ်လိုမှ မဖြစ်နိုင်
တဲ့ အိပ်မက်တစ်ခုပဲ။

"ဘွား လက်မခံနိုင်ဘူး မင်းရင်ခွင်၊ ဘွား စိတ်လည်း မချဘူး၊ မင်းကို
ယ်မင်းတောင် တစ်ယောက်တည်း ရပ်တည်နိုင်ဖို့ ဆိုတာ လွယ်တာမှ မ
ဟုတ်တာပဲ မင်းရင်ခွင်"

"ဒါဆို မုန်းမရွယ်ကို မင်းမဟာမှာ လက်ခံပေးလေ ဘွား၊ အရေးကြီး
တာက ဒီကောင်မလေးကို အေးချမ်းတဲ့ အရိပ် တစ်ခုမှာ ခိုနားနေနိုင်ပြီ
ဆိုရင်ပဲ ရပြီ"

ကြည့်စမ်း မင်းရင်ခွင် အကြပ် ကိုင်ပြန်ပြီ။

မြေးလေးကို မျက်မမြင် ဒုက္ခိတလေးမို့ အနားကနေ တစ်ဖဝါးလေး
ခွာမှာ ကိုပင် မလိုလား တတ်တဲ့ ဘွားအေရဲ့ အားနည်းချက်ကို ဖိကာ
ကောင်းကောင်း ကြီး ပညာပြနေခြင်း ဖြစ်သည် ။

"ဘွား"

"နေဦး... မင်းရင်ခွင်၊ ဘွား ဘယ်လို စီစဉ်ရ ကောင်းမလဲ ဆိုတာ စဉ်းစားဦးမယ်"

"မေမေ"

မျက်လုံးပြူးကြီးတွေနဲ့ လှမ်းကြည့်တဲ့ သမီးငယ် နန်းစံစံရဲ့ မျက်ဝန်း အကြည့်။ စိတ်ပျက်သွားတဲ့ သားကြီးနဲ့ ချွေးမရဲ့ မလိုလားဟန်တွေကို ဒေါ်စံထိပ်ခေါင်တင် အရေး မစိုက်နိုင် တော့ပါ။

မြေး ... ။

မြေးလေး မင်းရင်ခွင်။

မိဘတွေက မရှိတော့သည့် အပြင် အမြင်အာရုံတွေလည်း ကွယ်ပျောက် နေသေးသည် ။ ဦးလေးတွေ၊ အဒေါ်တွေကလည်း စောင့်ရှောက်ဖို့ နေနေသာသာ မြေးလေးကို ကြည့်မရကြ။ မိမိမှ မစောင့်ရှောက်ရင် ဘယ်သူ စောင့်ရှောက်မလဲ။

မြေးကိုယ်တိုင် ကလည်း ငယ်ရွယ်သေးသည် ။ အသက် နှစ်ဆယ့်ငါး နှစ် ဆိုတဲ့ အရွယ်က ဖြစ်ချင်တာ၊ လုပ်ချင်တာကိုပဲ ဦးစားပေး ဆုံးဖြတ် မည့် မရင့်ကျက်သေးတဲ့ အရွယ်ပဲ မဟုတ်လား။ ဆုံးဖြတ်ချက် အတိုင်း လူကြီးတွေနဲ့ ဆန့်ကျင်ဘက် ချည်းပဲ ဖြစ်နေ၏။

"ကောင်းပြီ ... မင်းရင်ခွင်၊ မုန်းမရွယ်ဆိုတဲ့ ကောင်မလေးကို မင်းမ ဟာခြံထဲမှာ ပဲ နေခွင့် ပြုလိုက်မယ် မင်းရင်ခွင်၊ အေး ဒါပေမဲ့ ခြံထဲမှာ ပဲ လက်ခံတာနော် တိုက်ထဲမှာ တော့ မိသားစုဝင် တွေနဲ့ တစ်သားတည်း မ ထားနိုင်ဘူး၊ ဒီကောင်မလေးကို နေခွင့်၊ စားခွင့်ပြုတဲ့ အပြင် ပညာ ဆက်သင်ခွင့်ပါ စီစဉ်ပေးမှာ မို့ မင်း ဘာမှ နောက်ထပ် ပိုလွန်တဲ့

တောင်းဆိုမှုတွေ တက်မလာနဲ့ တော့ မင်းရင်ခွင်"

ဘွားစကားကြောင့် မင်းရင်ခွင် ပြုံးချင်သွားရ၏။

"ထင်ပြီးသားပဲဗျာ ... နောက်ဆုံးတော့ မင်းရင်ခွင်ဘက်ကပဲ မေမေက ရပ်တည် သွားမယ် ဆိုတာ"

သားကြီး မြင့်မြတ်စံဆီက မကျေမနပ် ရေရွတ်သံ။

"အဲဒါပဲ ... အဲဒါပဲ၊ ဒါကြောင့် မင်းရင်ခွင်က သူ့သဘော သူ့ဆန္ဒအတိုင်း လုပ်ချင်တာ လုပ်နေတော့ တာပေါ့၊ သူဘာပဲ လုပ်လုပ် ဖြစ်ခွင့်ရ နေတာကိုး"

သမီးငယ် နန်းစံစံကလည်း မခေစွာပင် ဝင်ခန့် သည် ။

"တိတ်စမ်းနန်းစံစံ၊ ညည်းက အခုလောက်ထိ ဝေဖန် တိုက်ခိုက်နေတာ ဘာသဘောလဲ၊ မင်းရင်ခွင် ဆိုတာ ညည်းအစ်မရဲ့ သား ညည်းရဲ့ တူပဲ နန်းစံစံ၊ ဒီကောင်မလေးကို ခြံရောက်အောင် ခေါ်လာပြီးတဲ့ ကိစ္စတစ်ခုကို ဘယ်လိုအကောင်းဆုံး ဖြေရှင်းစီစဉ်ရင် ကောင်းမလဲ ပိုင်းမစဉ်းစားဘဲ အပြစ်တင်ဖို့ ချည်းပဲ ကြိုးစားနေတော့ မိသားစုဝင်တွေကြားထဲ ဘယ်လိုလုပ်ပြီး ပြဿနာက အေးချမ်း ပါတော့မလဲ၊ ညည်းတို့လည်း အားလုံး စိတ်လျှော့လိုက်ကြတော့၊ ဒီကောင်မလေးကို မင်းမဟာခြံရဲ့ အလုပ်သမား တန်းလျားမှာ ပဲ ထားမှာ မို့ ဘာမှ ဆက်ပြီး အထွန့်တက် မနေကြနဲ့ တော့၊ ဒါ မေမေအမိန့်ပဲ"

ညွှန့်နန်း ကျယ်ကြီးထဲက အကောင်းစား ဆိုဖာ အိမ်ကြီးတွေပေါ်က နေ ဆတ်ခနဲ နေအောင် ထပြီး ထွက်သွား ကြသူတွေက ဦးမြင့်မြတ်စံတို့ လင်မယားနဲ့ နန်းစံစံတို့ လင်မယား နှစ်ယောက်။ ခြေသံတွေကို နားထောင်ကာ ကျေနပ်သွားရသူက မင်းရင်ခွင်ရယ်ပဲ ဖြစ်သည် ။ မုန်းမ

ရွယ်အတွက် မင်းမဟာခြံမှာ ခိုလှုံခွင့် ရသွားပြီလေ။ ဒါဆို မင်းရင်ခွင် စိတ်ချနိုင်ပါပြီ။
